

ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗ Β' ΣΥΝΟΔΟ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΠΑ.ΣΟ.Κ.

Θέλοντας κανείς να προσδιορίσει σήμερα τα οργανωτικά προβλήματα της Ν. ΠΑ.ΣΟ.Κ. θεμελιώνοντας ταυτόχρονα μια σωστή πολιτική πρόταση, δεν μπορεί παρά να ασχοληθεί πολύ σοβαρά με ζητήματα που προσδιορίζουν γενικότερα το κόμμα, τη φυσιολογική και την πολιτική του, τις ύπαρκτες απόψεις, που δοκιμάζονται ή έχουν δοκιμαστευ-
στis γραμμές του, ακόμα και τις τελευταίες εξελίξεις που στοιχειο-
θετούν νέα αντικειμενικά δεδομένα για το ρόλο του ΠΑ.ΣΟ.Κ.

Για όλα αυτά μέχρι σήμερα δεν υπήρξε καμιά συνολική άποψη από οποιαδήποτε μεριά. Και όταν μιλάμε για απόψεις, μιλάμε για κομματικές πραχτικές εν ζωή, που να μην συγκροτούν σπασμωδικές τινάγματα ή άριστερές κορώνες, αλλά συνολικές στρατηγικές.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Υπήρξαν βέβαια προθέσεις για την οργανωτική ανάπτυξη του κόμματος. Όπως βέβαια υπήρξαν και αποτελέσματα. Συνήθως, έλεγε κάποιος, μ'ένδιαφέρουν τα δεύτερα. Έμελλε όμως καλά θα είναι να φάξουμε και τα πρώτα.

Μια ~~επιχειρηματική~~ αντίληψη, που υπήρξε από τις πρώτες στο κόμμα, όχι βέβαια έξω και πέρα από πολιτικές επιδιώξεις. Θέλησε να λύσει την οργανωτική υπόσταση του κόμματος (το πολύπλοκο σύνολο δηλαδή των διαδικασιών, των συγκρούσεων και κομματικών κρίσεων), απολιτι-
κοποιώντας το, αποδελτιώνοντάς το σε στρογγυλές φράσεις για "προ-

./..

βλήματα υλικοτεχνικής υποδομής", για "προβλήματα στελεχών και έπαφής κέντρου έπαρχίας", για "έντιμους και άτιμους συντρόφους" κ.λ.π. Αυτή ήταν, και σάν τέτοια απέτυχε, ή τεχνοκρατία μέσ τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. Και αυτή πάλι ήταν ή σοβαρώτερη προσπάθεια σοσιαλδημοκρατικοποίησης τοῦ κόμματος. (Κάποτε ἔχουν και τά γεγονότα τό ὄνομά τους).

Μιά δεύτερη ἄποψη, πού ἐπιχειρήθηκε ἄρκετές φορές σέ διάφορες φάσεις μέ επίπονη διαδικασία και μέ ἄρκετά μεγάλη συναίνεση τῆς κοιμματικῆς βάσης, ἦταν ή τελευταία κρίση. Ἀπέτυχε, γιατί οἱ δυνάμεις πού συνήργησαν για νά κυοφορηθεῖ (και αὐτές δέν ἦταν ἐκεῖνες· μόνο πού ἔφυγαν) ἔφθασαν στό ἴδιο ἀποτέλεσμα, πού πρίν μερικούς μήνες ἔφτανε και ή Δ.Α. στό βιασμό τῆς πραγματικότητας, πού λεγόταν ΠΑ.ΣΟ.Κ., τή στιγμή μάλιστα πού αὐτή εἶχε συγκροτηθεῖ. Ἔτσι οἱ βιαστές συνελλήφτησαν ἀπ'τήν ἱστορία.

Ἀλλά ἐπειδή ὅλα τοῦτα δέν ἔγιναν τυχαῖα, και ἐπειδή πάλι για ὅλα τοῦτα δέν ἄρκεσε μόνο ὁ πολιτικός τυχοδιωκτισμός ὀρισμένων προσώπων, ἐπειδή ὁ κοινωνικός (ἄρα και ὀργανωτικός) προσδιορισμός ἑνός κόμματος ἐξαρτᾶται και ἀπό ἀντικειμενικά ζητήματα, ἐπειδή τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. δέν εἶναι ὁ Παπανδρέου και ἐπειδή ὁ κόσμος δυστυχῶς δέν χωρίζεται σέ "νόμιμους" και "παράνομους", ἀλλά σέ τάξεις, μέ ἰδεολογίες και κοινωνικές συμπεριφορές και ἐπειδή τελικά ὑπάρχει και λαός, τά πράγματα σηκώνουν μεγαλύτερη ἐρμηνεία.

ΑΠΟ ΤΟ 1974 ΣΤΟ 1977

Τό 1974 τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. ὅπως ἔχει γραφεῖ, ἔκανε τήν "ἐπαναστατική ἐπιλογή τῆς αὐτοοργάνωσης". Μιά ἐπιλογή βέβαια, και πολύ περισσότερο, ὅταν εἶναι αὐτή "ἐπαναστατική", ἀπαιτεῖ πολιτική ἀνατροπή τῆς πραγματικότητας, δυνάμεις δηλαδή πού τήν ἀνατρέπουν. Τό '74 δέν ὑπῆρξε καμμιά ἀπολύτως τέτοια διαδικασία (πού συνήθως τήν ὀνομάζουμε παρέμβαση), γιατί δέν μποροῦσε νά ὑπάρξει ἀπό τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. Ὑπῆρξε ὅμως ἀπό τό λαό.

Ἡ καταγραφή τῶν ἱστορικῶν φαινομένων, πού ἕνας κρίκος του εἶναι και ὁ παραπάνος, δέν μπορεῖ νά χωρέσει τό ὅτι "τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. ἔπιασε, ρίξωσε, φούντωσε και φούσκωσε ἀπ'τό λαό". Οὔτε ταυτόχρονα ἐρμηνεύει τή γέννεσή τους μέ νηπιαγωγεῖα μαρξιστικῆς σκέψης, πού ἀναλύοντας τήν ἐλληνική κοινωνία, βρίσκουν ὅτι κάποιος ἢ κάποιον συμπιέζονται (τί νά κάνουμε, ἔχουμε καπιταλισμό) και καταλήγουν, ἀφοῦ πῆραν και 25%, ὅτι ὑπάρχει "κοινωνικός και πολιτι-

κός ριζοσπαστισμός των μαζών" ή "οι μάζες έχουν κρίση και υπογράφουν συμβόλαιο στο ΠΑ.ΣΟ.Κ.". Κάτι τέτοιες αναλύσεις παραπέμπονται στην ιδεολογική κατάδειξη της "φетиχιστικής λατρείας της πραγματικότητας" και "οφείλουν να κατανοήσουν ότι η ιστορία περνά πάντοτε και μόνοι μέσα απ' την ανάληψη ευθυνών".

Σ' όλα αυτά υπάρχει η οικονομίστικη έρμηνεία του φαινομένου ΠΑ.ΣΟ.Κ., που αποτέλεσε το βαθύτερο χαρακτηριστικό της ελληνικής άριστερας. Γι' αυτό και οδηγούν σε εκτιμήσεις, όπως "τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. είχε σωστή πολιτική πορεία και όχι οργανωτική". Και αυτές αποτέλεσαν την άποψη του ΠΑ.ΣΟ.Κ. για τον εαυτό του.

"Ας μπούμε στην ουσία: Τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. υπήρξε και είναι πράγματι, ο φορέας του πιο αυθεντικά γνήσιου ταξικού Κινήματος στην Ελλάδα, του ριζοσπαστικού Κινήματος. Και μάλιστα, μπορούμε να ξεπερδέψουμε τάκα τάκα, λέγοντας ότι, συσπειρώνει τους μη προνομιούχους κ.λ.π. 'Αλλά είναι κακό πράγμα ο ρεβιζιονισμός. Γιατί αυτό τό Κίνημα, πράγμα που τό ξεχνάνε όλοι σχεδόν, έχει και κοινωνικές τάξεις και ιδεολογία. Όπως έχει ~~και~~ ^{και} διαδικασία κοινωνικού φαινομένου και γέννηση και ζωή.

Οι πολιτικές ρίζες του ριζοσπαστισμού βρίσκονται στην αρχή της δεκαετίας του '50, συνώνυμες με την διαδικασία ανάπτυξης της μικροαστικής τάξης στους στρεβλούς μηχανισμούς ~~ανάπτυξης~~ ^{εθνικής} του ελληνικού καπιταλισμού μέ δεσμούς, με τμήματα της εργατικής τάξης και των αγροτικών στρωμάτων. Τό αναφυόμενο νέο μέτωπο δέν έχει τό χαρακτήρα ενός οργανικού μπλόκ (κάτι τέτοιο θά άπαιτούσε τελείως διαφορετικές απαιτήσεις), αλλά σάν συγκυριακό ταξικό ^{δωλ. τελεφετευματ.} παρανομαστή την έκπλήρωση και διευθέτηση κοινωνικών παροχών. Η κοινωνική όρμη του νεοαναπτυσσόμενου (κυρίως στη δεκαετία '60), δύνει τά χαρακτηριστικά πολιτικού (και όχι κοινωνικού) πρωταγωνισμού (όχι όμως και τό ρόλο) στην μικροαστική τάξη, που γίνεται ο μαυεκτήρας της κοινωνικής γέννησης του ριζοσπαστισμού. (Για να γίνουμε ακριβέστεροι: ο διαδικασίες της αλματώδους ανάπτυξης της μικροαστικής τάξης - και όχι απ' εαυτή η μικροαστική τάξη - και οι συσσωρευτικοί λογαριασμοί της ταξικής πάλης που συγκρούστηκαν άγρια μέ τά καθοδηγούμενα πλαίσια της αστικοδημοκρατικής εξέλιξης, ήταν οι κύριοι συντελεστές της γέννησης αυτής. Πού δέν θά μπορούσε να είχε συνέχεια, εάν έβρισκε πολιτική διέξοδο και όχι μόνο υποστήριξη· γιατί τελικά δέν βρήκε ούτε άριστερή διέξοδο (κρίση κομμουνιστικού κινήματος), ούτε δεξιά (τό κέντρο έκφρασε τίς έν-

Η έννοια της κεντροαριστεράς Αριστεράς (αντικείμενο ζήτησης)
δοαστικές αντιφάσεις), ούτε επίσης θα είχε συνέχεια, εάν δεν
έβρισκε στην πορεία έκτοξευμένα τμήματα της εργατικής τάξης και
παρασυρμένα από την φαινομενική έφικτότητα πολιτικής νίκης, από
την πολιτική του Κ.Κ.Ε., πολύτιμη ένεση. Τά άλλα όλα τώρα είναι
αποτελέσματα αυτού του ταξικού συσχετισμού: η φρειδερίκη, η μο-
ναρχία, οι 'Αμερικάνοι, τό πρωτοφανές μαζικό και αυθόρμητο κίνημα.

Η κοινωνική περιθωριοποίηση -σέ σχέση με τις πολιτικές δυνά-
μεις- ενός ταξικού κινήματος γεννάει και έρυθρές ταξιαρχίες. Έτσι
όπως ~~στο~~ προσφυγικό κίνδυνο τό '36 και σ' αυτό τό Κίνημα τό '67,
δόθηκε η ίδια απάντηση, αφού ο φιλελευθερισμός απέτυχε τόσο σάν
διαιρέτης του Κινήματος, όσο και σάν πολλαπλασιαστής των διαδικα-
σιών μιας νέας πολιτικής ^{του} ~~χρονισμού~~ χρονοντισμού: τό καθεστώς έκτάκτου
ανάγκης.

Τό '74 όλοι αυτού οι λογαριασμοί έξοφλήθηκαν. Αυτή είναι η
"έπαναστατική έπιλογή της αυτοοργάνωσης".

Τά παραπάνω είναι γνώριμα. Έχουν εκτιμηθεί και τώρα και πα-
λιότερα από πολλές μεριές. Η συνολική τους χοντρική αναφορά θα
μας λύσει αρκετά ζητημάκια:

Ένα πολύτιμο συμπέρασμα: τό ριζοσπαστικό κίνημα δεν απέκτη-
σε ποτέ την ~~σοσιαλιστική~~ ^{σοσιαλιστική} ιδεολογία. Γι' αυτό και απέτυχε.

Στό δρομο αυτής της άποτυχίας (δηλαδή της ταξικής πάλης)
κατασκεύασε διάφορα ιδεολογήματα· ήταν τό αντίτιμα της αντιεξου-
σιαστικής ^{του} (δηλ. αντιδεξιής) κατεύθυνσης και γι' αυτό ταλάνισε αρ-
κετά την άστική τάξη (αντιμοναρχισμός, πατριωτισμός, μορφοσιολα-
τρεία, προΰκα κ.λ.π.) τά ιδεολογικά αυτά προπλάσματα είναι ένδει-
κτικά, έφ' όσον υπενθυμίσουμε και συμφωνήσουμε, ότι ο αντιαμερι-
κανισμός δεν σημαίνει αντιϊμπεριαλισμός, αντι ιπλουτοκρατισμός,
δεν σημαίνει σοσιαλισμός, και κοινωνισμός, δεν σημαίνει σοσιαλι-
στική επανάσταση). Τα φικτά διαδίκαια αναφέρονται πραγματικά καταμετρητά

Ένα άλλο πολύτιμο συμπέρασμα είναι η κρίση του κομμουνιστι-
κού κινήματος. Πώς άλλοιώς μπορεί νά έξηγηθεί ο μόνιμος κομπάρ-
σος της ιστορίας (και έφ' όσον μάλιστα η ιστορία είναι η πάλη των
τάξεων.....).

Τό ζήτημα τουτο είναι τεράστιο. Άρκεϊ νά κοιτάξουμε τό '31,
τό '56 και τό '68. Και δεν αρκεϊ: ούτε καμιά έξευρωπαϊσμένη θεω-

ρία, ούτε καμμιά "έλληνίζουσα", (φταίει ή ΕΣΣΔ για όλα, όμως τώρα "ή γραμμή μας μυρίζει θυμάρι"), ούτε ιστοριακρατική (τό ΚΚΕ είναι παιδί του 1917), ούτε καμμιά θεσμοκρατική (πού έξηγοούν τά πάντα μέ τό μοντέλλο του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού), ούτε καμμιά ψυχολογική (προσωπολατρεία). Αυτά τά κατασκευάσματα κυοφόρησαν τόν ρεφορμισμό καί τόν δογματισμό, τούς σταλινικούς καί άντισταλινικούς, τούς ζαχαριαδικούς, τούς μετέπειτα καλλιγλιανικούς, για νά καταλήξουν στους μετέπειτα φλωρακικούς

Τό ζήτημα τοϋτο πρᾶγματι είναι καθοριστικό για τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. Γι'αυτό πρέπει νά όριστεϊ: νοοϋμε σάν κρίση κομμουνιστικού κινήματος ~~την~~ ^{δεσπολική ΚΝΕ} άκύρωση του όργανικοϋ δεσμοϋ κόμμα-μάζες ~~την~~ ^{την} έγγεια άδυναμία επαναστατικής σύλληψης (άρα συλλογικής διαμορφούμενης παρέμβασης) στην έκβαση της ταξικής πάλης καί της αποϊδεολογικοποίησης των λαϊκών άγώνων ~~που το ίδιο είναι έξω από το έξω~~ ^{αλλά η διατύπωση είναι}

Αυτό πού λέγεται καί νοεΐται μέ μιá λέξη ~~από το κομματικό~~ ^{από το κομματικό} καί πού μεταφράζεται: άκύρωση της έμβάπτισης της σοσιαλιστικής ιδεολογίας μέσα από τά σπλάχνα των μαζών.

"Ετσι έξηγεΐται τώρα καί μόνον τώρα ή αυτόνομη επίληση του ριζοσπαστικού κινήματος καί άνεση της πολυτέλειας φτιασίματος έδεολογημάτων του. "Ετσι έξηγεΐται ή άναπορόφητη ταξική καί πολιτική πάλη του. Καί Έτσι έξηγεΐται, γιατί έζησε μέχρι τό '74 καί γιατί τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. πήρε 25%.

Χωρίς δέν είναι
φαινομενικά
δέν είναι
ιδεολογία

Αυτός είναι ό ένας λόγος. Τό '67-'74 υπήρξε σάν ιδεολογικό κενό. Τό '74 ή άνασυγκρότηση των μηχανισμών της άστικής τάξης από τίς τρύπες της έφταετίας, ό δύσκολος συσχετισμός σέ κρατικά πεδία (παιδεία, διοίκηση, έκκλησία κ.λ.π.), για τό πέραςμα της νέας κατεύθυνσης του άστισμοϋ, (του έκσυγχρονισμού) δηλαδή ή φασαρία της λεπτής διαδικασίας της άνασκευής της κρατικής μηχανής έμπόδισαν:

1. Νά επαναλάβει ή άστική τάξη διαδικασία άφομοίωσης του ριζοσπαστικού κινήματος καί
2. Νά κάνει την επίθεσή της (ή μόνη ή έναλλακτική λύση πού την εφαρμόζει τώρα: αυτή είναι ή περίφημη ιστορία της "πόλωσης").

Αυτός είναι ό δεύτερος λόγος της επιβίωσης του ριζοσπαστικού κινήματος πού πέρασε έγκαιρα μέσα από τίς συμπληγάδες του άστισμοϋ καί του κομμουνιστικού κινήματος.

Τώρα λοιπόν, μπορούμε νά σκύψουμε σ' ^η απάτητα μονοπάτια, διαπιστώνοντας τρία ιδεολογικά παράδοξα:

- Τό ριζοσπαστικό κίνημα δέν απορροφήθηκε απ'τό κομμουνιστικό, υπήρξε αντίθετα βασικός παράγοντας τῆς κρίσης τοῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος, κινήθηκε ιδεολογικά, ανταγωνιστικά μέ αὐτό, ^{ρηξαστατικό = κομμάτι} γιατί οἱ ἀστικοὶ μηχανισμοὶ τοῦ προσέδωσαν τίς ιδιότητές του, ὁπότε αὐτά τὰ δύο ιδεολογικά ρεύματα ὑποκαθιστῶνται ἀνταγωνιστικά.

Εἶναι αὐτό, πού ἔχει πολύ ἀπλά καταλάβει ὁ κοσμάκης, ὅτι τό ΚΚΕ σέρνεται ἀπ'τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. "Τό κομμουνιστικό ἀπ'τό ριζοσπαστικό κίνημα. Αὐτό εἶναι τό πρῶτο παράδοξο -πραγματικό.

- Ἡ πολιτική περιθωροποίηση τοῦ ριζοσπαστικοῦ κινήματος τόνισε τήν ἀμορφία του, τήν ἔλλειψη ιδεολογικῶν ἀρχῶν του καί παράλληλα σακάτεψε τή σχέση ἀστικοῦ κράτους-^{φωτ}μᾶζες. Ἔχουμε λοιπόν τό δεύτερο ιδεολογικό παράδοξο: ιδεολογικός ὑπερπροσδιορισμός καί ἀνάπτυξη ἀντικρατισμοῦ. → ἀντίθετα ὁ ἐσχατολογισμός
- Οἱ πρῶτες πολιτικές μαστορίες τοῦ φιλελευθερισμοῦ πού ἔδειχναν διάθεση μεταρρυθμισμού, ἄγγιξαν τό ριζοσπαστικό κίνημα, ἀλλά ποτέ δέν τό ἔκφρασαν. Τρίτο λοιπόν, ιδεολογικό παράδοξο: τό κίνημα αὐτό δέν ἀκολούθησε τοὺς κρίκους, ὅπου γεννήθηκε καί πιάστηκε. ^{φιλελευθερισμός} (Αὐτό ἔχει στήν πράξη τεράστια σημασία, Τό ριζοσπαστικό κίνημα δέν ἐναγγαλίστηκε τόν ^{ἐσχατολογιστικό} ~~ἐσχατολογισμό~~ ιδεολογικά, γιατί δέν ἐκφράστηκε ἀπό τό μεταρρυθμισμὸ πολιτικά (καί ἀντίστροφα).

Ὑπάρχουν καί μερικά ἄλλα στοιχεῖα κύρια πολιτικῆς φύσης, σ' αὐτό τό κίνημα. Δέν μᾶς ἀπασχολοῦν. Εἶναι περιφερειακά, γιατί ἀπασχολοῦν ἐκεῖνους, πού χαράσσουν συνοδική πολιτική, γιὰ τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. καί ὄχι μιά ὀργανωτική εἰσήγηση. Εἶναι ἐξ ἄλλου ἀποκυήματα ιδεολογικοῦ κεντρισμοῦ ἢ ιδεολογικῆς ἀναστροφῆς. Δηλαδή:

- πατριωτισμός, δημοκρατισμός, προσωπολατρεία, ἀντιανεξαρτησιακός προσανατολισμός, ἐνθουσιασμός καί δύναμη κ.λ.π.

Στίς παραπάνω ὅμως ἀναφορές ὑπαινίχτηκε μιά ταξική σχέση: ἀστισμός - ριζοσπαστικό κίνημα καί τὰ ιδεολογικά της ἀπομηνάρια.

7

Καί τώρα κρατώντας στο χέρι αυτές τές διαπιστώσεις, μπορούμε νά κυτάξουμε καί νά ἐρμηνεύσουμε τό ΠΑ.ΣΟ.Κ., θέτοντας ἓνα ἄλλο ὄρο - πού ὡστόσο ἔπαιξε σημαντικό ρόλο- τήν συνέργεια τῆς κομματικῆς του καθοδήγησης. Καί κάτι ἄλλο: προσθέτοντας τήν ὀργανωτική (ἀλλά γιά τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. ἰδεολογική) ἀκτινοβολία καί ἐπιρροή τοῦ μηχανισμοῦ τῆς "νομιμότητας" τοῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος, τοῦ ΚΚΕ. Οἱ μηχανισμοί εἶναι δύο εἰδῶν: καί μέ ἀρχές καί χωρίς ἀρχές. Τό ΚΚΕ ἔφερε στόν πρῶτο.

Αὐτές οἱ "ἀρχές" ^{τοῦ ΚΚΕ} (πού δέν ἔχουν νά κάνουν μέ ἀναπαραγωγή ἰδεολογίας, δέν σημαίνουν ἰδεολογία, σημαίνουν συστηματικά λειτουργικό κομματικό πυρήνα), πού θά μπορούσαν νά ἀναδειχθοῦν καί στό ΠΑ.ΣΟ.Κ., ἐάν δέν ὑπῆρχε ^{ἀντ} τό πρόβλημα ~~τοῦ ΚΚΕ~~ τῆς καθοδήγησης, μπόρεσαν καί ἔδρασαν καί γιά ἓνα ἄλλο λόγο: τήν εξέλιξη καί συγκρότηση τοῦ μαζικοῦ κινήματος μεταπολιτευτικά, τήν ἔκβαση τῆς ταξικῆς πάλης πού δημιούργησαν τοὺς ὑλικούς ὅρους γιά τήν πολιτική σκιαγράφηση τοῦ λαϊκοῦ μετώπου (πού σαστά τό ἐκμεταλλεύεται ὁ Καραμανλῆς, γιατί ἀποτελεῖ ἀντικειμενικό ζήτημα), δηλαδή γιά δύο συμπορευόμενες πραγματικότητες: ΠΑ.ΣΟ.Κ. - ΚΚΕ. (Αὐτό δέν μειώνει καθόλου τήν ἀνταγωνιστική ^{πολιτική ἰδεολογική} τους σχέση, γιατί κάποιος πρωταγωνιστεῖ· αὐτός βέβαια δέν εἶναι τό ΚΚΕ).

Ἔτσι, μπορούμε νά ἀκτινογραφήσουμε τές καθόλου ὀργανωτικές καί καθόλα πολιτικές κομματικές συγκρούσεις:

Ἀπό τό ἓνα μέρος ὑπῆρξε ἡ συσπρωτική ἐπιθυμία ἐφαρμογῆς κωδικοποιημένων καί ἀποδελτιωμένων (ἀποἰδεολογικοποιημένων) ἀρχῶν
/..

του άριστερου κινήματος καί από τό άλλο μιá λειψή, χωλή, αλλά νόμιμη, γιατί έφαπτοϋσε μέ τά ιδεολογικά γνωρίσματα του ριζοσπαστικού κινήματος ήγεσία. ~~Μοιρονομία: να αραχτεί ο έχθρος κλάσος - έξουσία~~

Τό πρώτο τμήμα κυοφόρησε ιδεολογικά τήν άμφισβήτηση. (Δέν ήταν άλλωστε ή πρώτη φορά στό άριστερό κίνημα). Δηλαδή, ιδεολογικά δέν κυοφόρησε τύποτα. Πολιτικά μās επανέφερε στό 4ο συνέδριο του ΚΚΕ, όπου κυρήχτηκε ή τάξη έναντίον τάξης καί ό σοσιαλφασισμός. (Κάθε άλλο κόμμα εκτός του ΚΚΕ είναι φασιστικό). Δηλαδή μās επανάφερε στόν οίκονομισμό: κάθε πρόβλημα καί συσπείρωση.

Αυτή ή πολιτική δέν είχε καμμία έπαφή μέ τό ίδιο τό κοινωνικό κίνημα που άνέδειξε τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. Τόσο τό ζήτημα της "δημοκρατίας" (Δημοκρατική "Αμυνα), όσο καί τό ζήτημα του άντικυβερνητισμού, άποτέλεσαν τόν άριθμητή καί τόν παρανομαστή του ίδιου κλάσματος. Έάν εφαρμοζόντουσαν, θά έκαναν καί μιá άλλη άριθμητική (καί όχι πολιτική) πράξη. Θά διαιροϋσαν τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. σέ τμήματα όργάνωσης.

"Αφησα τελευταίο "τήν νόμιμη ήγεσία". Δέν τήν λέμε "καθοδήγηση" γιατί δέν ήταν καθοδήγηση. Ήταν νομιμότητα όμως χάρις στό πολιτικό κέντρο της, που έρχόταν σέ έπαφή - έπαγγελία μέ τόν άντικρατισμό καί τόν πρατριωτισμό του ριζοσπαστικού κινήματος. 'Ο τονισμός των χαρακτηριστικών του, δημιούργησε ένα νέο τύπο πολιτικής ύπαρξης: τή νομιμότητα. 'Ο άλλος τύπος που είναι τό κόμμα, αναστρέφει αυτά τα χαρακτηριστικά, είναι επαναστατική υπόθεση.

'Εδώ όμως, πρέπει νά σταθοϋμε για νά προσδιορίσουμε πιο άπτά τις έννοιες "νομιμότητα", "κίνημα", "κόμμα" στην μεταπολιτευτική περίοδο, πράγμα που θά μās δώσει όριστικές άπαντήσεις καί προσανατολισμούς. ~~Αφορβήν τό ΠΑΣΟΚ~~

'Η σχέση κομματικής μάζας, κομματικού συνόλου - λαός είναι ^{δύο} ~~πολυ~~λυτική ή όργανωτική σχέση, είναι ιδεολογική. ~~Η σχέση κομματικής μάζας, κομματικού συνόλου - λαός είναι~~ Καί ή ιδεολογία ή όποιοσδήποτε ιδεολογικός συσχετισμός έχει υλική υπόσταση. Δηλαδή καταγράφεται, άναγνωρίζεται, είναι άπτό υλικό. Ένας θρησκευόμενος κάνει τό σταυρό του. Βλέποντας τήν κίνηση του σταυροκοπήματος, τόν άναγνωρίζουμε ιδεολογικά. 'Υπάρχει λοιπόν κάποιος "τροπισμός" στην συμπεριφορά ενός συστήματος ιδεών. 'Ο ιδεολογικός συσχετισμός κομματικού συνόλου - μάζας στην μεταπολιτευτική περίοδο σήμαινε στην πράξη τήν κύρωση της άναγνώρισης του ριζοσπαστικού καί σοσιαλίζοντος τροπισμού, από τή μεριά του ριζοσπαστικού κινήματος σ' ένα κομματικό σύνολο, ^{ΠΑΣΟΚ} δηλαδή μιá υλική διαδικασία μέ πραγματικούς νόμους για τήν συγκρότηση

ένος νέου μηχανισμού, μέ μυνιμαρισμένες αρχές, παρόμοιου μέ ιδεολογικό μηχανισμό κράτους (Ι.Μ.Κ.). Αὐτή δέν ἦταν μιὰ ἀντικειμενική διαδικασία, ἀλλὰ ἡμιδιαδικασία μέ νόμους μεταβίβασης καί προσφοράς πού ὑλοποιήθηκαν σάν ιδεολογικά χαρακτηριστικά στό "νέο μηχανισμό" (πού τὰ ὑποκειμενικοποίησε στό μέτρο πού μπόρεσε καί στό μέτρο πού δέν σύρθηκε ἀπό τήν ἔνταση αὐτῆς τῆς ιδεολογικῆς ἀναγνώρισης: αὐτό ἀποτελέσσει τήν νομιμότητα, τό ΠΑ.ΣΟ.Κ., καί εἶναι σχετικό κἀπως μέ τήν ἔννοια τῆς κομματικῆς νομιμότητας, χωρίς νά ταυτίζεται.

Αὐτό τό κομματικό σύνολο πού συγκροτιότανε πάνω στή διάθλαση τῶν ν ὁμῶν τοῦ ιδεολογικοῦ τροπισμοῦ τοῦ ριζοσπαστικοῦ κινήματος, προσπαθῆθηκε μέ διάφορους τρόπους νά παρουσιαστεῖ ἰδιαίτερα στήν τελευταία κρίση. Ἡ παραβίαση τῆς ἱστορίας ὁμως, εἶναι βιασμός. Οἱ βιαστές συνελήφτηκαν καί ἡ ὑπόθεση τελείωσε.

Καί βιαστές δέν ἦταν μόνο ἐκεῖνοι πού ἔφυγαν. Καί ἂν αὐτό δέν γύνει ἀντιληπτό ἀπό τίς ὑπαρκτές δυνάμεις νεολαίας ΠΑ.ΣΟ.Κ., θά ἐπαναληφτεῖ κάποιος νέος ἀντικυβερνισμός μέ πῶς ἔντιμο τρόπο. Ἀλλά, ἡ ἠθική δέν ἐνδιαφέρει τήν πολιτική. Καί τοῦτο εἶναι τό κοχυσίμο συμπέρασμα μιᾶς ὁλόκληρης πορείας, πού δέν πρέπει νά ἐπαναληφτεῖ. "Ὅποιος κάνει ἕνα λάθος δύο φορές τουλάχιστον δέν εἶναι σοφός. "Ὅποιος ^δ κάνει τρεῖς φορές εἶναι ἡλίθιος.

Ἐκεῖνο πού ἐνδιαφέρει, εἶναι τί ἀποτυπώματα ὑλικά ἄφησε ὅλη τούτη ἡ διαδικασία. Ὅσοι φύγανε, πάει καλά, φύγανε. Ὅσοι ὁμως μένουμε, πρέπει νά κόψουν τό τιμολόγιο.

Τό σύνολο αὐτῆς τῆς νόμιμης κομματικῆς συγκρότησης ἀπό τήν πλευρά τῆς λειτουργίας καί τῆς δομῆς του συνέχισε ἀκριβῶς γιατί οἱ νόμοι πού τοῦ ὑπαγόρευσαν οἱ ιδεολογικές πραχτικές τοῦ ριζοσπαστικοῦ κινήματος, ἔγιναν παραγωγικές σχέσεις ^{χ¹²} με τίς ἀντίστοιχες παραγωγικές δυνάμεις, δηλαδή δέν ὑπῆρξε ἀλλαγὴ ἀλλά παραμονή αὐτῶν λειτουργιῶν καί τῶν κομματικῶν συσχετισμῶν.

Ἔτσι, ξαναπολιτογραφῆθηκαν μέ ἄλλες πραχτικές διάφορες ἀντιλήψεις πού ἀποτελοῦν βελτιωμένες ἐκδοχές τῆς προηγούμενης πορείας. Αὐτές οἱ πραχτικές (καί ὅχι ^{οἱ} ἀντιλήψεις) εἶχαν σχέση πολιτική μέ τήν ἱστορία τῶν κομματικῶν διαταραχῶν (ΠΠΕΠ καί ΚΝΕ). Λιγώτερο ἢ περισσότερο ἀντιμονοπωλιακές καί ἀντιὑμπεριαλιστικές. Ἐπέλεξαν πόλεμους θέσεων καί ὅχι κινήσεων.

Ἀλλά δέν κατάλαβαν ὅτι θέν ἐπέλεξαν τίποτα.

Γιατί οι πόλεμοι θέσεων γίνονται νομοτελειακά πόλεμοι κινήσεων. Καί οι κυκλοφορούσες αντιλήψεις για "μαζικές πολιτικές", όπως και "ή ανάπτυξη των μαζικών κινήσεων κατά αντικειμενικά τους συμφέροντα" δεν είναι αντιλήψεις. Συμπληρώνουν θαυμάσια την θερινή και χειμερινή, άρηνή και φθινοπωρινή διεκπαιρέωση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. προς τις μάζες. Καί δεν αποτελούν απ'αυτή τη μεριά καμιά επαναστατική διέξοδο.

Δέν λύνουν, δέν καθορίζουν την συγκροτημένη ιδεολογικά και πολιτικά πραγματικότητα του ΠΑ.ΣΟ.Κ. Ούτε παίρνουν κανένα από τα χαρακτηριστικά της υπ'όψη. Καρπονάρουν χιλιοπωμένες ιστορίες.

Όλες οι καρματικά καταγραμμένες προσπάθειες είχαν ένα σωστό πολιτικό περιεχόμενο: να μετατρέψουν την οργάνωση ΠΑ.ΣΟ.Κ. σε δια-πλαστικό κρίκο συνείδησης των μαζών. Εάν συμφωνηθεί αυτή και μόνον αυτή ή επι καιρότητα του στόχου, και όχι απόψεις για τις ικανότητες τις καθοδηγήσεις, για καλύτερα τζάμια και καθρέφτες τότε μπορούμε να κουβεντιάσουμε.

Όσοι πιστεύουν στην ιστορία του ~~ΠΑ.ΣΟ.Κ.~~ ^{σοσιαλισμού}, δηλαδή όσοι πιστεύουν ότι η ιδεολογία δεν έρχεται με ψηφοφορίες, αλλά και πρό πάντων, με συσχετισμούς, όσοι πιστεύουν ότι αλλαγή σημαίνει επανάσταση, όσοι πιστεύουν ότι επανάσταση δεν σημαίνει πάντα σοσιαλισμός αλλά πρέπει να γίνει σοσιαλισμός, όσοι πιστεύουν ότι ο σοσιαλισμός δεν είναι υπόθεση κρατικοποιήσεων και ανάπτυξης παραγωγικών δυνάμεων, αλλά υπόθεση των μαζών, αυτού, όλοι λοιπόν αυτού, καλά κάνουν και ήρθαν στο ΠΑ.ΣΟ.Κ., γιατί πριν κάνουν τα παραπάνω πρέπει να κάνουν επανάσταση.

Γιατί επανάσταση σημαίνει συνειδητή καταστροφή των παλιών παραγωγικών σχέσεων ^{που γενναίως} ενός ολόκληρου τυπικού κομματικού μηχανισμού, ενός "νέου μηχανισμού", σημαίνει νέο κοινωνικό καθεστώς, σημαίνει νέες διαδικασίες ιδεολογικού και πολιτικού συσχετισμού, συγκρότησης και αποτύπωσης των λαϊκών φαινομένων. Σημαίνει άλλο δρόμο, άλλο προσανατολισμό. Σημαίνει έξοδο από τις άριστες ταυτισμένες με τις δεξιές αντιπολιτεύσεις ~~...~~

Όσοι πιστεύουν ότι μετά τις εκλογές υπερέχει στο τόπο μας η ιδεολογία του αστισμού, που αναστρέφει και διασπᾷ την πιο γνήσια ταξική έκφραση στην Ελλάδα, ^{ή ο παλιό} και ότι αυτή η διαδικασία δημιουργεί όλες εκείνες τις προϋποθέσεις για ακύρωση του ταξικού φαινομένου,

πού λέγεται ΠΑ.ΣΟ.Κ. νά πάθουν νά ασχολοῦνται μέ διαδικαστικά ζητήματα.

Όσοι πιστεύουν ὅτι ἡ ὀργάνωση ΠΑ.ΣΟ.Κ. ἔχει ὑπαρκτές ἰδεολογικές καί πολιτικές κατευθύνσεις καί ἀνησυχίες, ὅσοι πιστεύουν σέ συνολικές διαδικασίες ἔνταξης καί καταγραφῆς τῶν ἰδεολογικῶν ἀρμῶν τοῦ ριζοσπαστικοῦ κινήματος, ὅσοι πιστεύουν ὅτι ἡ ἀριστερά δέν δημιουργεῖ Ἀκροναυπλίες μόνο μέ τό Μεταξά, ὥς ἀγγίξουν τό σημερινό ζήτημα πού ἀνομάζεται συνολική συγκρότηση τῆς Ν. ΠΑ.ΣΟ.Κ., νά μὴν τήν διασπάσουν σέ πρωτοπορίες καί μάζες σέ δρώντα καί παθητικά, ἰδεολογική ἀνάδειξη καί ἀπογραφή τῆς πάνω στήν ἱστορική κληρονομιά ἑνός ταξικοῦ κινήματος, πού μπορεῖ νά κυφορήσει τίς ἐπαναστατικές ἀντιλήψεις πού μπορεῖ νά ἐπαγγελθεῖ καί νά συλλάβει καί στό κοινωνικό προτσές.

Ἐξηγοῦμε: Δέν ὑπάρχει πραχτική χωρὶς ἰδεολογική κυριαρχία, δέν ὑπάρχει ἰδεολογική κυριαρχία χωρὶς ὑποκείμενο γιὰ ὑποκείμενα.

Τί πάει νά πεῖ τοῦτο δῶ;

Κληρονομήσαμε ἓνα κομματικό σύνολο-ἀποτύπωμα μιᾶς πλατύτερης σχέσης ἰδεολογικῶν χαρακτηριστικῶν ἑνός ζωντανοῦ κινήματος, μιᾶ νόμιμη καί στεῖρα ἰδεολογικά πραγματικότητα, ἓναν ἰδεολογικό συσχετισμό καί ὅχι μιᾶ ἰδεολογία.

Ποιά εἶναι τὰ βήματα;

Εἶναι νόμιμος ^{ἐν τῷ νόμῳ} (δέν εἶναι γόνιμος

Εἶναι συσχετισμός δέν εἶναι ἄποψη.

Ποιό εἶναι τό πρόβλημα;

Τό πρόβλημα εἶναι ὁ ἀτέλειωτος ἀκόμα ἰδεολογικός καί κοινωνικός προσδιορισμός τῶν ὑποκειμενοποιημένων ἀντανакλάσεων αὐτοῦ τοῦ κομματικοῦ συνόλου: τὰ χαρακτηριστικά του ἔχουν μεταβιβάστεῖ, ^{ἀπὸ τὸ ριζοσπαστικό κίνημα} ἀλλά δέν ἔγιναν ταυτότητα, δέν καλέστηκαν ἀπὸ ὑποκείμενα ~~καὶ ἀντικείμενα~~

Όταν καλεστοῦν αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικά σέ μιᾶ συνολική διαδικασία, μέ κρίκους, ὅπου κάθε κρίκος θά φέρνει κοντότερα ὅλο καί περισσότερους σύντροφους, ὅταν δηλαδή ἐγκληθεῖ ἰδεολογικά ἡ νεολαία ΠΑ.ΣΟ.Κ. πάνω στά χαρακτηριστικά τῆς σημερινῆς πραγματικότητας μέσα ἀπὸ διαδικασίες σύνδεσης καί ἑκφρασης, τότε καί ἐπιτελεῖο θά ὑπάρξει καί στρατός.

